

غم هم په نڅا سو!

(ټولنيزي ناخوالي د طنز په ژبه)

Ketabton.com

ليکوال: سعد الله کاکړ

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	غم هم په نڅا سو
ليکوال:	سعدالله (کاکړ)
د خپرېدو نېټه:	عقرب ۱۴۰۱ هجري شمسي کال
کمپوز او ډيزاين:	محمد ادريس (ثمين)
تصحیح:	مسعود (ريښتین)
د پښتۍ انځور:	مينه وال باچا

يادونه!

له ډېر گران وروړ محمد ادريس ثمين څخه نړۍ مننه چې (غم هم په نڅا سو) ته يې کتابي بڼه ورکړه.

د ليکوال لنډه پېژندنه:

بناغلی سعدالله کاکړ د عبدالله زوی په ۱۳۷۱ هجري لمريز کال د کندهار ولايت په ۹ نهمه ناحیه کې د نورزو جامعي په کلي کې دې نړۍ ته سترگي غړولي دي.

د بناغلي کاکړ پلرنی ټاټوبی د زابل ولايت شهرصفا ولسوالي ده.

کاکړ خپل لومړنی اسلامي زده کړي د خپل مسجد له ملا امام څخه او عصري زده کړي يې د کندهار ولايت په بولدک ولسوالۍ کې د غازي عبدالله خان اڅکزي په عالي لیسې کې تر پنځم ټولگي پوري کړي دي، چې له بده مرغه يې د اقتصادي مشکلاتو له خاطرې ونه توانيدی چې خپلي زده کړي سر ته ورسوي، نو ځکه يې شخصي کار ته اوږه ورکړه.

خو د بناغلي کاکړ وطني او ملي ژوندی احساس دی، چې د قلم څوکه يې د ژوند د هرې ستونزې هېڅ صندان ورماته نه کړه، ده د خپل قلم څوکه روانه وساتل او د پښتو ادب يو ادبي ژانر طنز لیکلو ته يې اوږه ورکړه، چې په دې سره يې د افغانانو پر شونډو موسکا راوستلې او ترڅنگ يې د ټولني ستونزې په طنزيه شکل سره بيانوي، چې د خلکو په زړونو کې د ځانگړې مینې او محبوبیت څخه برخمن سوی دی.

سريزه

خندا کي ژوند دی!

انسان يو ټولنيز مخلوق دی، د کایناتو څښتن په خورا بنایسته داخلي او ظاهري شکل جوړ کړی دی، د ځان ساتنه ئې پر لازمه کړې ده، نو ځکه انسان بڼه ډېر د ځان لپاره کار کوي، خو بدبختي داده، چي انسان د ځان ساتني مفهوم غلط کړی، ټول ژوند ئې یوازي پر کار او ستړیا درولی دی. دې ته ئې فکر نه دی کړی، چي خوښي او خوشحالي له کومه کيږي، د خندا قیمت څونده دی او د ژوند په سختو او لوړو و ژورو کي څنگه خپل مخ په خندا بنایسته کړو.

انساني بدن او روان هیڅکله ددې توانايي نه لري چي ټول وخت دي کار وکړي، د هغه لپاره خندا او تفریح د موټر د تیلو په څېر کار کوي. نو ځکه خو باید و دي ته بڼه پوره پام وکړو. نور و خندوو، ځان خوښ کړو او د ژوند پر هره لحظه خوند واخلوو، د ژوند کارونه په گړندي کړو او د پیکه ژوند په رنگین کړو.

د تفریح کول، خندل او ځان خوښ ساتل فطري ده. خو دا خوښي او خندا باید دونه نه وي، چي له مورن څخه دین او الله له یاده وساتي. د کتاب و منځ پانگي ته په کتلو بڼه سم ښکاري، چي موخه ئې یوازي د تشویشونو له منځه وړل، د خپگان ختمول او ستا پر مخ یو نری مسکا غوړول دي.

دا اوس چي تا و کوم کتاب ته سترگي شخي نیولي دي دا د همدې لپاره دی، تر څو په خپل کار کي ستړی سي نو یو څو شیبې دي په خوشحاله کړې، که په درس ویلو اخته یي نو یو څو دقیقې د فکر بدلولو لپاره کتاب خلاص کړې، و مجلسونو ته تر تگ مخکي ئې ولولي او بیا په خپل خواره انداز د مجلس گډونوال په وځنوي، په کتاب کي را غونډي سوي ټوکي ټکالي، طنزونه او د خندا په نیت راټول سوي حقیقتونه بڼه ولولي او د کورنی له غړو سره ئې شریکي کړې.

که په لنډ ډول ووايم، نو رآه چي خپل فکر خرابونکي فکرونه، مایوسه کونکي خیالات، مغز خرابونکي لویي او کوچنی خبري په بڼه خندونکو خبرو له دماغ څخه و باسو، مخه بڼه ورسره ووايو او خپل دا تروش و تریو تنديان په دي کتاب بنایسته کړو.

علی الله متوکل

د ليکوال خبري

طنز د پښتو ادب يوه مهمه برخه ده.

عموماً طنز دوه قسمه خلگ ليکي، يو هغه خلگ چې په ډيره خوشحاله ټولنه کي وي يعني ډير خوشحاله ژوند ولري، يو هغه خلگ دي چې په ډيره غمجنه ټولنه کي وي او ژوند يې د کړاوونو ډک وي.

بدبختانه زه هم د يو داسي هيواد اوسېدونکی يم چې له تېري نيمې پېړۍ څخه د پرديو د جگړې ډگر پاته سوی دی. نو ما هم د هيوادوالو د درېديو او ځينو ټولنيزو خرابو کړنو او بدو رواجونو په خاطر طنز ته مخه کړه. چې هم د طنز د لاري خلگو ته يو اصلاحي پيغام ورکړم او هم غمجن هيوادوال په خپلو ليکنو خوشحال وساتم، د دې سره په څنگ کي مي خاص هدف پښتو ژبي او ادب ته خدمت کول دي.

څرنگه چې نړۍ اوس د بېلابېلو انټرنېټي پوستغالو په مټ د يوې کورنۍ حيثيت لري، نو ما هم اول خپلي طنزي ليکني د فېسبوک له لاري را پيل کړي.

چې د ډېرو ملگرو او هيوادوالو د خوښي وړ وگرځېدې. ډېرو ملگرو تشويق کړم چې لا بايد د پښتو ادب دې برخي ته کار وکړم. مگر ځيني خلگ داسي هم وه چې له مايوسۍ او توهين پرته يې بل څه را نه کړل.

ما هم خپل لستوني را ونغاړل او په دې برخه کي مي لا فعاليت زيات کړی، چې د همفکره ملگرو په غوښتنه مي خپلي ليکني د يو کتاب په شکل را غونډي کړي او ستاسو تر لاسونو مي د کتاب په شکل در ورسولي.

انسان حتماً له اشتباه خالي نه دی، ما تر خپله وسه ډېر کوښښ کړی چې غلطۍ اصلاح کړم، مگر که چيري کوم ځای پاته وه نو زما يې غاري خلاصي تاسي به يې راته په گوته کوئ.

او په پای کي د هغو ټولو ملگرو څخه ځانگړې مننه کوم، چې د کتاب په ليکنه او کمپوز کښي يې مرسته راسره کړي ده.

دا يې تاسو او دا يې کتاب!

سعدالله (کاکړ)

د خواهشاتو غلامان

زه وو پيرک د عطرو دوکان ته ورغلو، پيرک ته وام دغه عطر رانيسه چي استعمال يي کړي دا انجوني وو هلکوان به داسي درپسي ليووني وي. واي د مور شيدي ما هم دغسي شي غوبنتی. مابنام راغلی خوله يي پيخه نيولي ده واي ستا انديوالي د خره سپرلي ده، چي د هر چا بغل ته به ورغلم هغه به ول ولاړ سه رزيله په د ا مردار مخ د پلار مرگ دي راپياد کړی، د مرو عطر وه.

د ماشومانو سره بي ادبي

پرون د جلال اکا کوټې ته ورغلي وو، کوچني لمسي يي خشنګي کوله جلال اکا ورته واي ستا د هغه څه وو څه، چي ته په نازيري، جلال ورته واي ته په چا نازيري؟ هلک هم ډير حاضر جوابه وو ورته واي زه په تا نازيرم.

د زنانوو چمونه

پيرک واي په ټکسي کي ناست يم، يو تور لباس لرونکي نجلی هم په ټکسي کي ناسته ده راته گوري زه هم ورته گورم، اخير مي طاقت نه وسو سترګه مي ورته ووهله. چي سترګه مي ورته ووهل مخ يي لڅ کړی لوی بير صوفي دی واي ولي سترګي وهي خبيثه، زه خراب در معلوميرم؟ واي ماول رزيله دغه ځای دي لا د خراب دی نر وو بنځه دي نه سره معلوميري په تور دسمال کي دي سر پېچلی دی يوازي دي سترګي معلوميري ماچي ويل انجلی ده.

عبادت د دنيایي کارو لپاره

پښتانه پلرونه زامنو ته داسي نه وايي چي دا لمونځ کوه، د دورخ د اور څخه به خلاص سي؛ بلکي داسي ورته وايي چي لمونځ نه کوي ولاکه په کار وو بار کي پرمختګ وکړي، ته د بازگل زامنو ته ورسه په لمانځه ټينګ دي پيسي يي نه سره راټوليري، تاسي د يوې روپۍ په ارمان ياست.

خرابه ټولنه

جلال اکا واي پښتانه ډير مينه ناکه خلگ دي، ورته وام هو مينه ناکه دي خو ناپوه هم دي.

واي يو مثال يې وړاندي کولای سي ورته وام بلکل.

زموږ د کور سره بلوڅان دي د هغو د کور يو کوچنی مي راوگرځوی ورته وام ولي په دا کوڅه کي دا بايسکل داسي بېباکه چلوي يو چکه مي ووهی، کوچني بخښه وغوښتل: بخښه کوه ماما مور باندي ملامت يو.

ماول اوس ورته گوره د سيدني کاکو زوی مي راوگرځوی يوه چکه مي ووهی ماول ولي دا بايسکل په کوڅه کي داسي بېباکه چلوي، وايي: خود يې چلوم ته وا ستا د پلار کوڅه ده خپل بايسکل مي دي ته وده زما اکا ته ووايم هغه قومندان دي ولاکه دی يوه خوا د پريږدي، ته يې پر کوچنيانو زده کوي رزيله.

جلال اکا ته وام څنگه سو واي بلکل پښتانه په اوس دور کي ترټولو پاته او بي تعليمه خلگ دي.

پر بنځو تهمت لگول

زه وو پيرک په کوټه کي ناست يو، د جلال اکا رنگ ژر دی راغلي طبيعت يې خراب دی، کښينستی شنه نصور يې په پزه وکړه.

فکر مي وکړ چې مايني يو دوه جاروگان وهلي دی.

ويل يې ياره بنځه ډير رزيل ذات دی.

پيرک ورته ويل بلکل ته هم رزيل يې او د رزيلي بنځي زوي يې، جلال اکا وخنمیدی ويل يې چې سه مردار خوره په دا مرداره خوله زما د مور نوم مه اخله هغه ملايکه ده، پيرک ورته ويل دا زه نه وایم ته وايي تا د بنځو ذات ياد کړی ستا مور هم بنځه ده.

ويل يې يو بد راڅخه وسوه بالا مي پريږده پيرکه .

خبره مي دا کوله بنځه عاجزه ده يو وو نيمی د جارو واری کوي بيا نو ناپوه نارينه ټولو ته په يوه سترگه گوري.

بي پروا خلگ

پيرک واي فلمونه مي کتل، شاته مي هنداره وه فکر مي نه وو، يو ساعت بعد مي پلار ول زويه اوس خورا لڅ شيان گوري، واي ماول زه دا ناروا کارونه نه کوم څو بنکنځله مي هم وکړه.

واي پلار مي ول زويه ما هر څه وليدل شاته دي هنداره وه.

د غلا پیسي

پیرک ته وام رزپله ته هر وخت وایي چې د غلا پیسي هیچاته په بڼه نه ورځي ، دا اقبال انجینر څومره د سرکونو پیسي غلا کړي ولي یو څه نه په کیري، وایي ایا ته د اقبال انجینر رقم ژوند غواړي؟ زه زړه وو نازره سوم، وایي زه به یې یو څو مثاله درکړم یوازي دا نه مانا چې په اقبال انجینر به یو چم کیري، وای مور یې هره ورځ په شفاخانه کي پرته وي، لور یې وتبیتدل، کشر زوی یې زما رکم لندغو سره گرځي . وای ته داغسي پیسي وو ژوند غواړي؟

ماول ورک سه احمقه!

ددې پیرک خبیث عقل ته حیران یم.

د خبرو بد مفهوم

ورته وام دوکانداره بوغی لري؟

ویي خندل، اي ظالمه مور ته کله کله ست کوه ناشتی یوازي کوي.

ورته وام د کوچنیانو د ساتیري لپاره یې وړم.

مخ یې بد ونیوی ویي ویل نسته. خبره مي دا کوله چې مور او تاسي هر څه چپه بیایو.

د مجرد مرگ

وای اکا مي شهید سو ماما مي موتر ووهی وفات سو، پلار مي بندي سو، زه خپله موتر ووهلم پښي وو لاسونه مي مات سوه، دغو ټولو شیان دوده تکلیف ندي راباندي تیر کړي لکه د مداوزل اکا شپارس کلن زوی میرامد چې مي په گلپوشه موتر کي ولیدی.

بېخایه شک

خاوند یې پر کټ پروت وو، میرمن چې یې خوني ته راغله، خاوند یې په توس کي پټ دی او خبري کوي، اوف، گراني زه بي تا مرم هیله کوم سبا د خیره راووزه، میله به هم درکړم، کالي به هم در رانیسم.

پر میرمني یې اور بل سو یو لنډ لرگی یې پیدا کړی، ورسره پورته یې کړ خاوند یې پر دا سر ووهی . هغه چې راکبښستی در سر یې وینی ایله دي.

میرمني ته یې وویل چې دا دي څه وکړه د احمق لوري؟

میرمن یې ورته وایي چې زما په شتون کي ته د نورو بڼو سره انډیوالي کوي اوس دي وژنم رزپله.

خاوند :وه د رزپل عیاله تلفون مي گرسره په هغه بله خونه کي برق ته تړلی دي ما خوب لیدی.

سر ناخالصه قاضي

په كاناډا كې يوه نفر هگۍ غلا كړې وه، غل ونيول سو كله چې يې محكمې ته وروستې قاضي وويل چې دا سړي دا كار د مجبوري څخه كړى دى. حكومت څلويښت زره ډالر وركړه چې په دغه خپل كار ووبار جوړكړه.

په افغانستان كې يو نفر د هگۍ پر غلا ونيول سو كله چې يې قاضي ته وروستې قاضي بد بد ورته كتل ول خبيثه نا امله ته غلاوي كوي .

امر يې وكړى ول لس كاله په بند محكوم سوي، سل هگۍ جرمانه سوي.

څومره فرق دى، زموږ وو د نوري نړۍ ترمنځ.

بد رواجونه

په پښتنو كې چې خاوند ميرمني ته په درنه سترگه گوري، يا د ميرمني عزت كوي، د كورنۍ غړي يې بې ننگه او چاپلوس بولي، دا هم ورته ووايې واي ته بيخي بې ننگه يې، نر خو شامامد دى چې ماينه يې خبره ورته وكړي دى يې په دا سر كې ووهي.

حال دا چې تر شامامد به نو بل شين خر نه وي.

بي ادبه شاگردان

استاد صنف ته راغلى، ويې ويل ټول خاموشه سئ.

هيڅوك نه خاموشه كيدل، ږغ وو بېر وو بار زيات وو، يوازي پيرك د صنف په كونج كې خاموشه ناست وو.

د استاد ورته فكر سو ويل يې راولاړ سه پيركه، نورو شاگردانو ته يې وويل تاسي انسانيت د پيرك څخه زده كړئ، ما خبري كولي تاسي ټول گډ واست پيرك چې ناست وو.

پيرك ته يې وويل تا څه احساس كوى چې دوى فالتو شروع وه زما په خوله نه چې كيدل.

پيرك خوله بنده نيولې وه، چېرې د استاد مخ ته يې نصور توف كړه، ويل يې استاده ما څه نه سوه ويلای نصور مي كړي وه.

د ځينو خلگو ږغول بنه نه وي.

د پابجي اتلان

ياران سره گډ دي واي ولا تا ناخواني وکړه وينه دي نه راکول، هغه بل واي په دا دوهم منزل کي ورته ناست وم، هغه بل واي هغه بيخي ډير وه زما ملگري يي وويشتل، خو خاص د مرو و توپکانو بحث شروع وو...

ورته وام وروڼو دا په کم ځاي داسي خواري درباندي تيري سوي؟ بيخي ډيري قرباني مو ورکړي دي. دوی وايي په پابجي گيم کي.

اول مي فکر کوی چي د امارت غټ خلگ دي.

نن سبا نيمايي ولس د گيم اتلان دي.

د بنخي په جامه کي نر

پرون په بازار کي را روان وم، ډيري خټي وي .

يوه بنځه را روانه ده لار مي بنه ور ايله کړل، ورته وام کرار خورکی چي غوڅاره نه سي دا ځای ډير خراب دی.

چي مخ يي را وړوی يو بریتور دی، سر يي په تور گلداره دوسمال کي پيچلی دی. خلکو گردو سره وخنډل، ده بد هم بورل وای زه تاته خور در معلوميرم.

په ځواني درته وایم دا د انجونو ستايلونه مه کوئ.

سگوانان د ټولني مکروب دی

جلال اکا ته وام اکا بالا ولويدي سپين ږيري سوي، دا سگواني ږيرده. او بل دا کار که ځوان کوي که يي سپين ږيري کوي چندانې کار ولاکه دی.

يو گری يي راته کتل، ول په دنيا کي هغه کوم شی دی چي انسان يي نه سي پريښولاي؟

ورته وام ډير شيان سته مور او پلار دي ناموس دي کريبان دي.

ول گوره ماینه پريښولای سم، سپيان وو سگواني نه سم پريښولای بل وار مه راته وایه.

بيخي ناعله دي، پښتانه به خاوري پرمختگ وکړي.

د بېخايه خبرو تاوان

يوه شپه يو ځای د جاپاني باندار ته تللي وو، پر دوي بجې پيرک راته ويل ول درځه دا باندار هم هيڅ خوند نه کوي يوازي د هلکوانو غزلي شروع دي.

ماول هو درځه بيخاره، چې راووتو در يو ځايه راغلو د عسکرو تلاشي راباندي پيښه سوه، ول چيري تللي واست، دا وخت پيرک کجباسي ورسره کول.

هغه قومندان ته يې درد ورغلی، باره يې دواړه په مرداره چری کي ودرولو، يو عسکر ته يې ويل ول ته ورته کښينه دوی دي داغسي در سهاره ولاړ وي مورځو حوزې ته.

ما وو پيرک هم داغسي ولاړ يو، دوه ساعته بعد مي ور ږغ کړل ماول انديواله مورځو به بالا ولاړ سو هغه ږغ نه کوی، بل وار چې ورغلم د دوکان مخ ته د يخي کونده جگه ولاړه ده خړه گونی يې پر اچولي ده د عسکر نوم لا نسته.

بېخي يې مايوسه کړو، چې راوختو پيرک د يخي کونده د گونی سره چری ته ورواچول.

د ځينو لپاره پرمختگ

پيرک واي پښتانه د چا پرمختگ نسي زغملاي، د نوري نری خلگ چې فضا ته وڅيژي، هغوی يې تشويق کوي، مورځو چې بام ته په کوټرو پسي وڅيژو گرده همسايه گان مو بسکنځل راته کوي. واي د کوټرباز زو که درغلو ولا زړه دي در پټاو کړو.

کوټربازان هم ځانونه د پرمختگ والا په خلکو کي حسابي.

بي تربیي خلگ

جلال اکا يو چاته گډ دی، واي دا زما زوی غني د زمبور همزولی دی.

زه هم ورغلم ورته وام اکا زه د چا همزولی يم، د طالبانو د اول حکومت څخه يو کال مخکي پيدا سوي يم؟

واي ته د شين گل همزولی يې او شين گل مر سو.

د وراره څخه مي يې پوښتنه وکړه، ورته وام دا زمبور وو شين گل څوک دي؟ جلال اکا واي شين گل مر سو، زمبور ژوندی دی.

وراره يې واي دواړه د جلال اکا سپيان وه، شين گل په صحي مانا جنکي سپی وو.

د پدر لعنته زوی سگوان دی، زه يې د سپي همزولی کړم.

سگوانان د خپلو سپيو او اولادو عمرونه يو رکم حسابي.

خارجي رواجونه

نجلي: سلام گرانه !
زه مور کيزم او ته پلار کيزي.
هلک: دا څه وايي؟
نجلي: هو هغه د ويلنټاين په ورځ چې مو سره وليدل.
هلک: د احمق لوري په هغه ورځ خو زما سره زمونږ د کلي سات مامد هم راسره وو .
د ويلنټاين سره خو دغسي کيسي هم ترلي دي.
(هيله ده دغه کيسي زمونږ په کلتور کي نسته.)

بنکځلماران

پيرک وايي: زمونږ د کور سره په دا هديره کي روان وم د ځان سره مې میده میده دا غزل ويل:
بنايسته کندهار ډير ډير يادومه.
واي د هديرې ملنگ راپسي را ږغ کړل ول زويه، خورا دي طبيعت برابر دی.
واي ما ور ږغ کړه ما ول ته يې هم برابر که زويه.
واي ملنگ ول ته ودريره خبيثه
ماچي وځغستل پښه مې په پاڅه کي بنده سوه غوڅار سوم، ملنگ راغلی د بوتونو سره راکي غورځيدی.
کله کله د انسان په ډيره بيداري کي شپه سي.

بي مفهومه خبري

د پيرک پلار خلکو ته کيسه کول ول: په سياست نه پوهيرم، په شنو چاي خورلو او کپه کي نو پول
تکره يم.
پيرک ول هو دا هغه کيسه ده:
يو نفر ته يو چا ويل ول ماته يو دانه اس را رانيسه، وايي هغه ورته ويل ول په آس نه پوهيرم د خره
نو زوي يم.
مور گردو سره وخنډل.
د پيرک پلار په پيرک پسي د بوت واری وکړی، ول اوس دي زه د خره زوی کړم .
اول يو څه مطالعه کړی بيا يې وواياست.

د مېسجانو عاشقي

پېرک: سلام گراني!

نجلي: عليکم سلام گرانه، په دغه جوړه کې زه څنگه بنکارم؟

پېرک: ته شهزادګۍ يې زما د زړه دنيا په تا ودانه ده.

پېرک: گراني زه په دا توره جوړه کې څنگه بنکارم؟

نجلي: واه گرانه واه، په شنه چمن کې د گلانو په منځ کې غټ پټ ناست يې خاص د شير اکا د خره په څير بنکاري.

پېرک: ارمان مي هغه کارډونه دي، د سپي لوري بيا ماته تليفون مه راکوه ورکه سه.

د اوسني او فيسبوکي عاشقانو يو بل ته تشويق او احترام.

فيسبوکي سياسيون

يو ځوان چې په فيسبوک کې سياسي ليکني کوي، زمون سره ناست دی غټي، غټي کيسې کوي وايي زما سره يې په سياست کې څوک نه سي کولای، زما هر پوست ځينو ته يو چپلاخه ده.

په دغه حال کې يې کشر ورور راووتی وايي اغا! دی په ډير غرور ورته واي څه وايي؟

ورور يې ورته وايي: مور ويل ته ودريره چې پلار دي راسي ورته وایم چې ده د کور د سودا څخه يې پيسې غلا کړي دي په هغه پيسو فيسبوک ته کارډونه ورجمع کوي.

پرون دي هم سودا کمه راوړي وه، نن دي هم، مور د هغه دوکاندار څخه پوښتنه وکړل د کم دوکاندار څخه چې ته سودا راوړي.

نه مخکې خوله کول، نه زمون سياسي فيسبوکي ملگري په ننوتی.

(د اوس زمانې ځيني فيسبوکي سياسيون.)

په بحث کې بي ځايه گډون

پېرک مور ته کيسه کول ول ډير احتياط به کوی، زما د ماما زوی موټرسايکل ځغوی، بيباکی يې کول ټکر يې وکړی زړه کې پټاو سو مړ سو.

د کيسې وروسته ما ورته وويل:

د ماما زوی خو دي خور نه سو؟ گردو خلکو پر وخنډل.

پېرک ول زه د احمق زوی يم چې تاته کيسه کوم.

زه درته وام زړه کې پټاو سو مړ سو او ته راته وايي چې خور خو نه سو.

مور او تاسي کله کله په کيسه کې سوچ نه وهو، مازي يو خبره کې وکړو وار تير کړو.

بي ځايه رواجونه

پيرک ته وام په افريقا کي داسي رواج دی، هلک ته ټينگ وهل ورکوي، که يې نارې کړې واده نه ورکوي او که يې نارې نه کړې واده ورکوي .

ورته وام ته به څنگه سي؟ واي انډيواله وهل او ټکول پرېږده، چې شل واري لاس او پښې را مات کړي لا ولاکه ږغ وکړم، خو هسي دي واده راوکړي .

زموږ د ټولني بدو رواجو ځوانان هر څه ته تيار کړي دي.

د بچه بازانو فکر

ملاصاحب نصيحت کوي، ول مسلمانانو وروڼو د يو څو دقيقو خوند لپاره خپل ايمان دلاسه مه ورکوي، ايمان مو د سره ځي دورخ درکول کيږي.

پيرک پر ورولاړ سو ول ملاصاحب ولاکه مي ددا تيري جمعي د شپې راهيسي پر چا گنده خلاصه کړې ده .

ملاصاحب ول کښينه خبيته لواطت کاره، زما اشاره شرايانو ته وه وام شراب مه چيني، ته در هغو لا غټ رزيل يې .

مجرد لکه مچ په هره کاسه کي لويږي .

د خراپو خلغو فکر

پيرک وايي کله چې دا ځيني هلکان انجونو ته گوري، دوی دا فکر کوي چې در ما نو بل بنايسته نسته. خو د انجونو په فکر تر ده بل خر نسته .

د جماعت غله

د جماعت د لمانځه ټوابونه او گټي مو سره بيانولي، پيرک راوولار سو ول هو د جماعت د لمانځه اوله کټه دغه ده، ولاکه مي په ژوند پر چمپلانو پيسي ورکړي وي.

ځينو ته غلا گناه نه؛ گټه معلوميږي.

بي رنځه مريضان

ډاکټر: څه درسوي دي؟
مريض: موټر سايکل و غورځوم .
ډاکټر: ونيسه پرتوگ دي وباسه.
مريض: ډاکټر صاحب سر مي مات دی.
ډاکټر: ته چينجيان لري نو اول دي بايد دهغه علاج دروگرم.
زيات موټر سايکلانو والا دغه مريضې لري د بل ژوند ته حساب نه کوي .

مناسب نوم

پيرک داسې تلواري روان ؤ
زه او جلال اکا نارې پسي وهوو؛ چي راسه! چای راسره وچينه.
وايي يا ځم! يو د ماما زوی مي په روغتون کې پروت دی ځان غودي يې کړې ده
وام ځان غودي بيا څه مانا؟ وايي: خپل ځان يې پخپله خراب کړی دی .
زه او جلال اکا ورته وايو چي هلکه سم مو پوه کړه!
ځان غودي چيشي ته وايي؟
وايي: موټر سايکل يې ځغلوئ ټکر يې کړی دی.
هر هغه څوک چي بي ځايه موټر سايکل ځغلوې.
هغه ته زه ځان غودي واييم.

بي قدره اولاد

يوه ورځ ما او پيرک يو سپک ټکر وکړ.
عسکرو بنديان کړو.
په محبس کې پيرک ته وام سترگي دي چاته دي؟
وايي: زه نو په دي دنيا کې بل څوک لرم؟ سترگي مي دوو انسانانو ته دي.
فکر مي کوی چي مور او پلار رابنيي.
دی احمق وايي اول مي سترگي د کرم اکا زوی سيدولي ته دي
دوهم مي؛ سترگي د خان گل اکا مشري مېرمني ته دي.
په مجردانو کې سخت د مور او پلار دوښمنان سته .

د روژې تاثیر د خلکو خراب فکر

پيرک واي پېشلمی مي نه و کړی مسجد ته ورغلم!
ملاصاحب راته وايي پيرک خانه! روژه څنگه ده؟
ماويل ملاصاحب! ډېر تکړه يم ولاکه دا وایم چي روژه ده.
ټول يو بل ته گوري، خاندې، زما هېڅ سر نه خلاصيري چي څه خبره ده؟
پلار مي بد بد راته گوري.
يو وخت چي مي ځان ته وکتل د مور چپلکي مي په پښو دي.
پلار د کوره پسي واخيستی ، ورته وايي زما د مایني چپلکي دي په گرده کلي وليدلې.
جماعت ته د تلو يا بازار ته د وتو په وخت کي خپل راسته پرتوگ او څپليو ته ډېر پام کوي.

د بي عقلانو دردونه

سیدگل وايي ځيني دردونه انسان وژني.
پيرک وايي هو ځيني دردونه انسان بېخي تبا کوي .
جلال اکا وايي هو ځيني دردونه تر مرگ هم بدتر وي انسان فلجوي.
سیدگل وايي: چي اکا مي شهيد سوی دی ولاکه مي ښه ورځ ليدلې ده.
پيرک وايي چي د خان گل اکا مشره، کور والا راڅخه خوابدي سوي ده خير مي ندي ليدلې.
جلال اکا وايي چي شين گل مړ سوی دی ولاکه مي بيا په سگوانی کي ښه ورځ ليدلې ده، شين گل د
جلال اکا سپی و .
ماويل د احمق زامنو يوه خپل سپی هغه بل خپله انډيواله د هغه د مړه اکا سره سم کړل...
سیدگل بد بد کتل ول زه د خره زوی يم چي تاسو ته د زره درد بيانوم .
هغوی هم دلته خپل غم بيانوی که څه هم د انسانيته وتلي وي

د ښکښلو نتیجه

پيرک ته وایم څنگه يې د روژې سره؟
وايي داسې تری يم لکه د خره زوی.
د پيرک پام نه وو دا بغل ته يې پلار ناست وو .
څو د چمپلانو وارونه يې پسي وکړل، ويل چي بيا کور ته رانسي. د احمق زوو.
کله، کله شا وو خوا گورئ چي چتيايت وایاست.

پيشيني ڪنجوس

پيرڪ راته وائي نس ته هره ورخ دوڪه ورڪوم.
ورته وام هغه ڇنگه؟
وايي يو د منيسٽر خالي دٻلي مي پيدا ڪري دي.
ڪله چي مي نس د منيسٽر غوبنتنه راڇه وڪري اوبه ورواچوم چنم يي .
هم پيسي په جيب ڪي راپاته سي ، هم نس آرام ڪرم ، هم مي حريفانو ته پايه چاغه وي.
ددي دوري باٽڪ مخلوق دغه هم يو برپا بولي.

بي فڪره خياط

پيرڪ وائي :د خياط ڇخه مي ڪالي راوره .
پلار مي؛ ويل زما ڪاليو ته پرتوگابن ورواچوي زه سهار وختي جماعت ته ڄم .
برقونه نه وه تاريخه وه پرتوگابن يي ور اچولي وو.
سهار په جماعت ڪي ولاړ يو ڳرده خلگ پر بابا خاندي .
چي ورته ومي ڪنل ڪميس يي يو رڪم دي، پرتوگ يي بل رڪم دي .
وايي اوس بابا نه دريزي واي زه پر خياط عرض ڪوم.
خياطان دي لڙ ڄان اصلاح ڪري يوازي د پيسو ڪنل هم مهم نه دي .

سيستيماتيڪه نري او غل

يو ڄاي ميلمانه و ڪور والا چي ووتل پيرڪ مڀوه په جيبو ڪي اچوي ، ورته وام مه ڪوه هلڪه بد ڪار
دي، واي دا ورڇي هم تڀرپده لڙي ولا ارمان خو وڪرو.
ماويل سمه ده.

بله ورخ پيرڪ راته وائي سخت مايوسه يم ، ورته وام ولي؟ واي هغه ڪور واله خندل عڪاسي يي
بنڪاره ڪره .

ددي ڪور ڪوتو بيا امنيتي ڪپمري درلودي زمورن پام نه وو ورته .

د پيرڪ عزت يي ور سلاته ڪري

په دا سيستيماتيڪه نري ڪي ڊپر احتياط ڪوي.

همجنس بازان او عاشقي

پيرک سخت غمجن دی.

ورته وام ولي داسې غمجن يې؟

وايي حالت مي ډېر خراب دی.

د عاشقي غمجنې کيسې هم راته کوي، ورته وام هلکه کور دي يو مشکل دی ، واي کاش چې په کور کي مو يو مشکل وای

ورته وام د عاشقي او جدایي کيسې ډېرې کوي عاشق سوی خو به نه يې ؟

واي هو داغسي يې وبوله ! غوټ يې مات کړم هېڅ لار نه راسره وړي نور د خدای څخه مرگ غواړم.

ورته وام ادرس يې راکړه چې کور ته يې مرکه ورواستوم ، پلار او مور ته به يې زاری وکړو يا به سپين ريرې ورواستوو ، وايي ياره د مرکي کار يې نه دی .

د هاشم نانواي پر زوی نورمamd عاشق يم.

بند که ماول احمقه چټيات ! بچه بازان او هلک بازان هم ځان ته عاشقان وايي.

بد رهبر

يو پنجابي ته مي د يو څو انجونو يو څو ويډيوگاني ور واستولي، غوښتل مي چې دوو يې کړم، ماول ستاسي وپارونه وو قدرونه دغه دي.

هغه د ها خوا د سياف، گلبدین او نورو عکسونه راواستول ول ستاسي قدرونه بيا دغه دي . خدا وو راستي ډير يې مايوسه کړم.

دايي رهبران په شرميرو.

د پير په نوم تگان

پيرک د پالگر په نوم يو تگ ته خپله مور وروستل، ورته ويې ويل شيخ صاحب ته يې پال وگوره.

پالگر :خوري ستا په قصمت کي يو بنه او تعليم يافته هلک سته تشویش مه کوه، په دا مياشت کي به دي کوزده ورسره وسي.

پيرک :د تگ زو دا مي مور ده، که يې ميره خبر سو، ستا سره مي وژني.

ددي دورې عاشقان

يوه ورځ يې ويل چې زما ملگرې وديري، زه هم شايد سبا ځان وژنه وکړم.
خو څو ورځې وروسته يې د هغې ملگرې په واده کې روش وخورى .
تبغ يې راوکښى، پر شونډانو وو بریت يې لاس تير کړى، هغه غوړ لاس يې پر مخ پسي تير کړى،
غوړ لاسونه يې سره وموړل .
ول پر پدر يې لعنت، سخته روش يې پوخ کړي وو، دوښمي ډوډى مي ورسره وخورلې .

فيسبوکي عاشقان

پيرک واي يو انجلي ته مي مسج وکړى، ويل يې ته ماته څه راکوالاى سي؟
ما ورته ويل زره درکوالاى سم، خپل ژوند درکوالاى سم، ستا لپاره دري نفره په چاکوگانو وهلاى سم.
ويل يې په دا کارو کې هيڅ مه کوه، يو دوه نيم سوه افغان بيسيم کارډ راواستوه.
چې دا خبره يې راته وکړل بلاک مي کړل.

بي ځايه گډيدل

پيرک ته وام چې نيم ساعت يا يو ساعت نه وي، ماته خوند نه راکوي.
دى واي هو زما په يوه دقيقه کې حالت خراب سي.

ورته وام ته چشي بنبي؟

واي بل نو چشي سته نژدېکت دربنيم .

ماول خبيته زه د نصيحت وډيوي بنيم.

خوله يې پيخه ونيول.

د ځينو پر ديماغ سمه خبره بلي خواته ځغلي .

بي خايه خواهشات

د يو ملگري سره تليفون کوم، وام څنگه سو هغه دوا کار وکړی، وای هو شکر دی اوس دغونده بڼه دی مريض مو.

زه د هغه سره په تليفون اخته يم، جلال اکا شله سو، ای ناخوانه مور ته يي هم راوښيه، دا چمونه مه کوه کار خراب دي، چي دا ورنژدي سم کار مي خراب سي .

چي تليفون مي خلاص کړی، ورغلم جلال اکا د پيرو خلگو سره ناست دی، ماوول گرده غور ونيسی، وام دغه جلال زما نفس راتنگ کړی دی.

خلگ وايي ولي؟

وام يو چاته مي د معدې دوا وراستولي وه، زه د هغه سره په تليفون اخته وم جلال راته شله سو، ول دغه د جنسي طاقت دوا ماته هم راوغواړه.

د گردو په مخ کي مي هغه نفر ته زنگ ورووهی، ماوول وروره ما تاته چپش درواستوی، هغه ول د معدې دوا وه کور دی ودان.

گردو پر خندل جلال اکا خوله پيخه نيولي وه.

عجبه خلگ مو دي، ته به په بله موضوع اخته يي، ددوی فکر يوازي په جنسي خواهشاتو کي وي.

ظالم خواهشات

پيرک وای په بازار کي مي يو بنايستي ته سترگي وهلي!

يو گړی بعد چي را روان سوم يو نفر مخ ته راته ودریدی، ول ولي خبيثه د بل انجونو ته سترگي وهي، وای ماوول ستا ماغزه خراب دي د ځان علاج وکړه.

ول نه يي مني واي ما ول يا.

تليفون يي د جيبه راوکښی عکاسي يي رابنکاره کړل، ول يا به زما خدمت کوي يابه قومندانې ته راسره ځي.

واي ماوول وروره خدای وو قران ته وگوره چاته مه وايه.

اوس هره ورځ زنگونه راهي واي د ۵۰۰ افغانی کارېد راواستوه.

د حلالو يي خلاص کړم، خرکوس د بامه عکاسي راڅخه کړي وه .

نن سبا ډير عزتونه موبايلو لوت کړه.

بی قدره انسانان

پیرک ته وام پلار هغه څوک دی چې ستا لپاره ټول ژوند قربانوي، ستا سرنوشت ټاکونکی، ستا د ارمانونو پوره کوونکی او ستا د ژوند څیراغ دی.

وای یا وروره غلط سوي، ورته وام ښه ته راته ووايه پلار څوک دی؟

وای زما لپاره پلار هغه څوک دی چې زه یوازي پروت یم او دی مې د مور سره په گرمه خونه کې جوړه پروت وي، پلار هغه څوک دی چې خپله ټوله شپه په ښه گرمه بیستیره کې لاس درغاري پروت وي

ته په کوټه کې د خره په ځل کې پروت یې او پلار هغه څوک دی چې بیکاره دي وویني لکه ښي اسراییل چې یې داسې بد درته گوري.

دغه نقطې یوازي د مجرد په دیماغ کې وي پلار هر څه دی.

د جنگ شوقیان

د پیرک په بازار کې جنگ سو، هغه خلگ ډیری وه، ما گواښ شروع کړی پیرک ته یې ډیر وهل ورکړه، چې جنگ خلاص سو د گردو خلگو په مخ کې یې راته ویل ول ستا انډیوالې د خره سپرلي ده. ورته وام ولي؟

وای ته داسې مثال لرې لکه د یو چا سره چې په جنگ کې مور ورسره وي.

ماول جنگ دي ورک سي مور سوله غواړو.

جعلی پیر

زه وو پیرک د پیرصاحب دربار ته ولاړو، پیرصاحب ویل څوک چې زما سره چم وکړي راته شرمینده کړي، مریدانو یې ورته ژړل.

زه وو پیرک چې راووتو پیرک راته ویل ماخو د پیرصاحب ټلیفون را غلا کړی دی.

ما ویل دا څه کوي د احمق زو بیره یې وروره په غرق به مو کړي، پیرک ویل ولاکه یې ورورم چې ځای پر ځای دود وو باروت کیرم.

یوه هفته یې وسوه په پیرک هیڅ ندي سوي .

زیات پیران یوازي د امتیازاتو لپاره پیران جوړ سوي دي.

د واک څخه غلطه استفاده

پیرک د کلي د ملگرو سره جنجال وکړی، ورته ویل یې تاسې صبر وکړی رزیلانو، په واده کې یې د دروازي مشر زه ټاکلی يم، هر یو جلاجلو راملوم یاست، ولاکه یو لا د ډوډي څکه راڅخه وکړی. بله وظیفه یې هم راکول ما دغه وظیفه په خوبه ورڅخه واخیستل ستاسې لپاره. مور تل د زور او قدرت څخه غلطه استفاده کوو.

د پیر په نوم گټه

زه وو پیرک پر موټرسایکل سپاره یو، د عسکرو تلاشي راوگرځولو. پیرک ته واي دا د رنجر ارن دي ولي وربسته کړی دی؟ پیرک ورته واي دا موټرسایکل ما نوی رانیوی. هغه ورته واي دا لمر ته دوه ساعته کښینی داغه مو سزا ده. پیرک په ډیره چالاکی ژړه غوني اواز او په مات زړه را روان سو، زه یې پر لاس مچ کړم د عسکرو مخ ته راته واي اغاجانه ستا قربان سم، تاته به زه یو زرنج راوگرځوم ته درڅه زه به دلي پاته سم. عسکرو یو بل ته سره وکتل پیرک ته یې ویل دا څوک دی؟ پیرک ورته ویل دا د سید مهتاب الدین اغا زوی دی دده قربان سم. دوه عسکر راولاړ سوه زه یې پر لاس مچ کړم ویل یې اغاجانه بخښه به کوي غلطي راڅخه وسوه. پیرک ته یې پنځوسی ورکړی ول اغاجان ته ژر پیسې راواخله، ورته ویل یې ژر کوه موټرسایکل دي چالان که اغاجان ژر ورسوه اوس به مو په دود وو باروت کړي. سخت ډیر مو وخنډل. افغانان در هر چا د پیر تابع دي.

د ټولني د تباهي هنرمندان

پیرک جلال اکا ته وايي واي نن سبا دا پلانی د کندهار بلبل دی، جلال د کوتي په کونج کې ناست وو سر یې راپورته کړ، نصوار یې توف کړه د اوبو منگی ورته پروت وو اوبه یې په خوله وگرځولي پر ریره وو شونډانو یې لاس تیر کړی، ول په کندهار کې یو بلبل وو مړ سو هغه عبیدالله جان وو، هر خر راته په بلبل مه تیروه. چې څوک دغه احمق د کندهار بلبل بولي هغه هم خر دی. پیرک ته یې ویل ول هو دا منم دا د ډر مخلوق بلبل دی. پیرک یې د دوو پیسو کړی.

د فخر پر ځای شرم

پیرک واي په مکتب کي معلم صاحب یو کوچنی خط راولیکي، راته ویل یې چې دغه دي ما بنام پلار ته ورښکاره کړه.

زه که څه هم په خط نه پوهیدم خو ډیر خوشحاله وم فکر مي کوی چې په خط کي به زما ستاینه سوي وي، ماخستن چې مو د کورنۍ ټول غړي سره یو ځای سوه، ما هم خط په ډیر غرور راوکښی پلار ته مي ونيوی، ورته مي وویل چې دغه خط معلم صاحب را کړی.

پلار مي خط زما اکا ته ونيوی ول دغه ووايه، زه نو انتظار يم د یوې خوا غرور د بلې خوا په بریتو کي نری موسکا.

اکا مي خط شروع کړي.

خط په دا ډول وو:

ددغه هلک ماغزه د خره دي بل وخت یې مه را استوی، په ژوند یې ولاکه زده کړي.

د کور ټولو انسانانو سره وخنډل، پلار مي د چمپلانو واري راباندي شروع کړه.

د هغې ورځي څخه مي د مکتب څخه زره مات سو.

د تلیفون څخه غلطه استفاده

پیرک واي په تلیفون اخته وم په کور ننوتم، پر پرش کښینستم برغ مي وکړی ما ول راواچوی یو گیلان چای د احمق زامنو.

ددغه برغ سره یو نفر په نس کي راوغورځیدی، ول د چای یې د رزیل زو.

چي ومي کتل د همسایه په کور ننوتلی وم.

دي تلیفون هم ډیر خلگ په غزب اخته کړه.

د درواغو منزل

پیرک ته مو کوزده ورکول، خسر مو یې پیدا کړی ښه ډیر صفت مو ورته وکړی، ویل یې هلک څه کار کوي؟

مور ورته وویل کاروبار نه کوي اتلس کلن دي یو کشر حافظ دی سبقان وايي، په دغه وخت کي د پیرک پلار راغلی ویل یې زما ډیر ښه زوی دي.

د پیرک عکس یې د جیبه راوکښی ویل یې په یوه خوا نه دی پاته.

هغه نفر مور ته بد بد کتل ویل یې ولي تاسي خو ویل کشر حافظ دی.

دا زه پیژنم هره ورځ یې د جلال اکا سره سپیان روان کړي وي، ولاکه لور ورکړم چې اور ته یې وراچوم.

په شرمو یې وشرمولو.

بېخايه شوق

پيرک واي د کور څخه راووتم، دا غزل زمزمه کوم: ماته جانان ووايه
په دغه حال کي د مامدين اکا ميرمني راباندي را ږغ کړه، ول ورک سه د رزيل زو چي خره ته په
جانان وایم تاته ولاکه ووايم.
ماول هر ځای زمزمي مه کوی.

بي فکړه کارونه

د جمعي په ورځ پيرک ته زنگونه وروهم وای په حمام کي يم وام راځه په ميله ځو، ما هم لږ تلوار
وکړی، چي راووتی هر يو چي پيرک ته وگوري په غورو کي پوس پوس لري سره خاندي.
پيرک واي پر پدر بي لعنت نيم بنار راباندي خاندي.
ورته وام رنگ دي د خډل دی، خو خیر ولاړو يو ځاي ډول دی ډول ته ورغلو چي گورم خلگ اتن
ته نه گوري پر پيرک خاندي
وروسته چي مو وکتل پرتوگ بي چپه اغوستی دی.

د مجبوری څخه استفاده

جلال اکا وو پيرک سره خوابدي سوي وه، ما ډير کوشش وکړی چي سره پخلا بي کړم جلال اکا نه
منل، پيرک ته ماول اشنايه زما دا نه مني، پيرک ويل زما بي چم زده دی.
پيرک ورته بيداره وو کله چي جلال اکا تشناب ته روان سو پيرک ورغلی د تشناب په دروازه کي
ورته ودريدي، ول ولاکه راڅخه ننوزي چي جوړه ونه کړي، جلال اکا يو دوي دقيقی ځان دوري
دوري کړي اخر بي سر خلاص سو چي ولا کار خراب سي.
د پيرک سره بي جوړه وکړه پر مخانو بي سره مچ کړه، پيرک هم تشناب ته د تگ اجازه ورکړه.
د پيرک عقل ته حيران يم.

بد خلگ هم ځان بنه بولي

انور ماما په کوټه کي ناست وو، د جلال اکا سره بي د را رواني سکواني او سپيو په اړه ډير مجلس
وکړی، وروسته جلال اکا ورته وويل ته دا غمجنی کيسی ايله کړه يو سگریټی ډک کړه.
سگریټی ډک سو انور ماما وو جلال اکا بنه ډير بنکنځل نورو سکوانانو ته وکړه، جلال اکا پر وه انور
ماما ته ورواړوی، انور ماما سگریټی کش کړی، يو شعر بي وويلی چي پر مور لگيري پر ودي
بنکيري، دود بي د زامنو خوا ته ور پو کړی، وي ويل بنه کوی زامنو د مشرانو لار تعقيب کړی
هيڅکله به پر شا رانسئ.
نو ماويل پښتانه که هرڅومره بد وي بيا هم ځان بنه بولي.

د پرمختگ په نوم چټيات

پيرک واي انديواله پرمختگ نسته.

ورته وام ولي؟

واي خلگ چي طياري په هوا کړي نور يي تشويق کوي، مور چي کاغذباز په هوا کړو ټوله کلی بسکڼل راته کوي.

دغه دوی خپل پرمختگ بولي.

هر څوک د نمک نوم استفاده کوي

سخت ډير مي وخنډل، دا د بازار تشنابو ته ورغلم، يو ځوان راووتی تشنابو والا ته واي لسی درکوم، دی ورته واي شل غواړم، تشنابو والا واي اول چني نه وهي چي ځان هوسا کړي راووزي چني وهي.

واي در شل کم نه کيږي مور ته هم شی نه کي راپاتيري.

ماور ږغ کړه ماول هو تیل گران دي، دوی ته هم شی نه کي ورپاتيري.

خلگو پر وخنډل..

ول خره نمک حرامه یاست اول مو ولي ږغ نه وي چي راووزی خبري مو شروع سي. ماول رزیله په اخراپو تشنابو تا څه روشونه په مور وخورل چي وا نمک حرامه یاست.

در داغه لا خلگو پر وخنډل.

اخر يي جنگ کوی باره ماول خلگ به واي پر تشنابو يي سره جنگ دي.

اوس خلگ په هره موضوع کي نمک رامخته کوي.

خينو ته مهم

پيرک خاموشه ناست دی، ورته وام هلکه ولي داسي مايوسه يې؟ واي پول مي طبيعت په خراب دي .
وام ولي؟

واي موبایل مي ورک سو ډير مهم شيان مي پکښي وه.

ورته وام اعلان به درته وکړم، رشتيا هم خيني مهم اسنادونه وو شيان چې ورک سي بڅي گډوډيشن
جوړ سي.

واي يا د اسنادو څه وو څه، چې اسنادونه واي د اختر ورځ وه.

ورته وام بل نو چيش داسي مهم دي؟

واي د کرم اکا د زوی سيدولي، د خان گل اکا د ميرمني او د جلال اکا د سپيانو عکسونه پکښي وه .
ماول ولاړيره احمقه.

خبيث دغسي مايوسه ناست وو تا چې ويل د پلار جنازه يې ورته راوړه .

په دا ټولنه کي دغسي خلگو هم ځاي نيولی دی.

غلط ملگري

پيرک واي دغه د ملگري د ورځي د لمانځلو سخت مخالفه يم دا فالتو کار دي.

ورته وام ولي؟

واي يوه ته مي سهار د ورورگلوي لاس ورکړی، ماسپينين يې تلفون راڅخه غلا کړی.

د ورورگلوي لاس هر چاته مه ورکوی په دې دور کي.

د تلواري کار

نن پيرک داسي بي تابه گرځي چې کښيني بيا ولاړ سي، په پرتوگ کي يې لاس اچولی دي .ورته وام
هلکه نن ولي داسي بي حاله يې واي زه خو نن غرق سوم ورته وام ولي خير؟

واي ملگرو مي زنگ راووهی چې راسه نن به په شورم کي گپه وکړو، زه هم ور روان سوم چې
ورعلم دوی په شورم کي پر جماعت ولاړ دي، ما هم بيداري کول ماول ژر اودس وکړه چې يو رکعت
ورسره وکړي لا بنه دي، دا بغل ته يو سپين بوتل پروت وو ما چې پر حمله کړه استتجاه مي په وو هل
هغه تيزاب وه.

اوس زه چې وام در نامه لاندي يې په چاکوگانو وهلی يم، نه ډاکټر ته ورتلای سم د شرمه، نه مي پر
ځای طاقت کيږي .

کله کله يو شی يو وار گورئ.

د باندار دوښمن

يو ميلمه راغلي وو، زما د پلار انډيوال وو، د ايران د شپو کيسې يې راته شروع کړي، زه په فيسبوک اخته وم ميلمه ته مي پام لانه وو، بيا به مي يو ږغ پر وکړي مرتضیٰ استاده خدای دي راوله چې ديغت ونه کړي، يو څلور پنځه واره چې مي ورته وويل، اخير يې ول غټ خر او رزيل زه يم، ما د خپل ژوند نيمايي کيسې درته وکړي، او ته وايي چې ديغت ونه کړي خدای دي راوله. ټوله باندارونه او محفلونه فيسبوک او تليفون خراب کړي دي.

د زمري په پوښ کي چغال

زمور په کلي کي دري وروڼه وه خورا کش وش گرځيدل، سري مزاري خولې يې هم پر سر وي، شني داني به يې په غاړه وي، نومان يې دي ننګيالی، توريالی، زمريالی. يو بل ځوان د خدای عاجزه دی، خلک يې چغال گلو بولي، يوه ورځ يې ددا ننګياليانو سره جنگ سو، ټولو ننګياليانو د چغال گلو څخه ځغستل. خبره مي دا کوله دا کش وش چې ځي د خدای تعالی يوه لار ولاکه لري.

د پير گټه پيره او اخلاص يې کم

د پير صاحب دربار ته ورغلی وو، چاي راغلي په لسو نفرو يې يو کوچنی چایبر چای راوړي، پيرک بيا د چایو ډير شوقي دی، زما سر په خلاص سو چې پيرک ته کوچني چایبر خوند ورنه کړي. پيرک جذب سو چې دا جذب سو اول يې گروپ مړ کړی، ناري سوي دربی سو يو دوه نور جذب سو، يو وخت چې ږغ وسو چې گروپ ولگوي پيرک مو هم ټينگ کړی سم سو.

چې ومو کتل چایبر او گيلاسونه وچ دي، پير صاحب ته ما ول هغه چای څه سوي؟

پير صاحب ول هغه ما پيرانانو ته وويل هغو د کوهيکاپ په غره کي چپه کړی، ما ول دا مريدان ځانونه په ونه سوځي.

ددغه خبري په کولو سره دري څلور ور وغورځيده د پير صاحب پښو ته ورولویده.

چې راووتو پيرک ته ما ول ته رشتيا جذب سوي ول يا دا احمقانو چای لږ راوړي وي، قصدا مي گروپ مړ کړ، هغه چای ټولي ما په تاريخه کي وچېنلي دوی ولي دونده کوچنی چایبر چای راوړي.

پير صاحب ويل دا ما پيرانانو ته وويل هغو د کوهيکاپ پر غره چپه کړي.

زمور هدف يوازي ټگان دي د پيرانو په نوم، اما اصلي پيرانو او بنو خلکو ته احترام لرو.

د ډاکټر حقایق

د پیرک ملا خور. بدله د هډوکو ډاکټر ته ورغلی و. هغه ورته ویل تشویش مه کوه! ستا علاج اسانه دی. کله چې یې نسخه ورولیکل، په نسخه کې یې یو جوړه ولچک ورولیکل. ویل یې د شپې چې بیدېږي خپل ځان ولچک کوه. پیرک ویل ددې زمانې عجب ډاکټران دي! زما ملا خور یې دئ ولچک راکوي. ډاکټر ورته ویل خبره پاکه بڼه ده. ته د لاس خوارې کارې د شپې چې په ځای کې پریوزې، لاسونه تره! دخواری کښلو څخه به خلاص یې ملا دې خپله جوړیږي. پیرک ول در ووزه دا رزیل خو په شرمو و شرمولم ټول حقیقت یې راته بیان کړ.

اوسني مینان

یو رقم تلیفونه دي اواز اړوي. پیرک ته مي تلیفون وروکړی د بنځې په اواز کې. وایې څوک یې ورته وام یو چا دې نمبر راکړی درباندي مینه یم. وای ددې خبرې ثبوت راکولای سي؟ چې ته نجلي یې؟ ورته وام دا د سینگار دوکانو ته راوتلې یم راسه ما به وویښي. یار لالا نو بڼه ځان سات و و بانټ کړی دي حمام یې کړی دی. زه پر یو دوکان ورته ناست یم وایې کمه یې. ناکی بنځه مي وروښوول ماوول دغه یوه زه یم. دی هم په پسې سو څو دقیقې بعد مي زنگ ورووهی ماوول بالا ولاړ سه! زموږ کور رانژدي سو. بیا یې تلیفونونه راکول راته ژړل یې چې زه پر تا عاشق یم.

د مجرد خوبنه

پيرک ته وام ستا د خوبني
ليکوال يا شاعر څوک دئ؟
فکر مې کوي چې رحمان بابا يا هم نصير احمد احمدی
به را ياد کړي، دئ رزيل راته وايي
هغه د واده د اولي شپې کتاب چې يې
ليکلي دي.

گل يعني ته چپ سه

پيرک نورو خلکو ته کيسه شروع کړي ده!
شاه فيصل پر راوغورځيدئ وايي ستا په خوله کې خبره ده په گل دي بدله وي.
پيرک ورته وايي گل يې څه و څه . د کيسې خوند او زما سور دي را خراب کړي ، بالا ته غريزه زما
کيسه ولاکه يو لا واورې .
گرده عمر په کيسه يا بانډار کې دا د گل موضوع مه تکراروي .

مور او نړی

د نوري نړی کوچنيان:
هلکه څوک يې؟ او ولي داسې ځغلي؟ اليکس يم، د پاول زوی ځم د بنوونځي ناوخته دئ.
او زموږ دا: هلکه څوک يې او ولي داسې ځغلي رډی يم د بډک زوي ، دا همسايه گانو د رزيل زامنو
زموږ کوتره نيولي ده دوی نوي رابار سوي دي مور سم نه پېژني.

جنسي وړي

د جلال اكا بانډار ته ورغلم.
سترگي يې لوبدلې دي مخ يې تګ ژر دی.
ورته وام خیر دی؟ څه درسوي دي؟
واي دا ډیر وخت په پیرک پسي وم.
ورته ویل مي چي هغه گولی راپیدا کړه چي تناسلي آله غتوي.
پیرک راته ویل چي؛ ندي راملومې.
ما ډیر په عذاب کړی.
پرون يې گولی راوړې ما چي وخورلې در نس يې ايله کړم .

د تنگسي مسلمانان

پیرک وايي که دي پياد دي يو وخت هغه سره دوره راغله ټولو خلکو ويل چي دغه د عذاب وو قیامت
علايم دي.
نو پیرک وايي په دغه ورځ زمونږ د کورنۍ غړو چا نفلونه کول چا تلاوت کوی چا درودونه ويل.
ما هم يو کتاب مخ ته نيولي وو ماول خدايه ددغه کتاب په روي سره پر مور عذاب مه راوله.
يو وخت چي دوره ودریدل، چي ومي وکتل د واده د اولي شپي کتاب مي په لاس کي و.

چپک ملگری

زما یو چپک ملگری دي. زه یې ډېر په عذابوم.
چې خبرې درته کوي گوري هغه بل ته گډ تاته وي.
پرون زه وو جلال اکا په بازار کې روان یو، یو چپک ملگری راباندي پېښ سو گډ ماته دئ گوري
جلال اکا ته.
وايي چیريې سوسته چې ورک یې زه قصداً برغ نه کوم.
جلال اکا ورته وایي شرم وکه!
هغه بیا گوري جلال اکا ته ماته وایي سسته اوس شناخت لا نه کوي.
جلال اکا ورته وایي سست دي پلار دي سست ته یې!
په دغه حال کې چې دوی لاس سره اچوئ ما سره ټینگ کړه .
جلال اکا ته وایم دئ چپک دئ، زما سره گډ وو.
جلال اکا خوابدئ سو واي هر وخت ستا دلایسه زه به عزته یم.

بخیل خلک

یو ملگری مې په بازار کې د پرچون دوکان کوي.
نارې وهي چې ورغلم وایي ډېر ناخوانه یې! دا زموږ غریبانو دربار ته نه راځي. ورته وام دغه دئ
اوس راغلم.
وايي انرجي درته را واخلم که یخي اوبه؟
زه ورته وام شئ لانه خورم
پلار یې سترگه ورته ووهل وایي د پرېچ شیان تاوده دي
چای ورواچوه.
سخت درد راغلی..
چې چای یې راواچولې زه هم ورولاړ سوم هغه بڼه بیسکوت مې درې دانې راواخیستل ومي خورل د
چای سره .
پلار یې غابنونه زوی ته چپچل، چې زه را ولاړ سوم خدای خبر چې څه عمل به یې ورسره کړی وي
!

هوښيار عسکر

يو ځوان پر تلابني راوگرځوم.
وايي دا موټر داسي ځغوي لېسنس دې ښکاره کړه.
هغه د ډاکټر نجيب د شپو د پلار تذکره راسره وه.
ورښکاره مي کړه.
وايي دا لېسنس خو جعلی دی!
ماول ته ئي يو وار راسته ونیسه بيا ئي جعلی وو اصلي معلوم کړه.

رانده عاشقان

د پيرک سخت طبيعت خراب وو، ورته وام هلکه ولي داسي يې؟
وايي: پر خپلو هغه تپرو کړو پښيماڼه يم چې په تپرو دوو کالو کي مي کړي دي.
ورته وام په موضوع مي پوه کړه!
واي دوه کاله مي مسجان ورسره کول مينه مي ورسره درلوده، يوازي مي د څلويښت زرو افغانيو کارډونه ورجمع کړي دي، نوم يې ستاره وه نن چې مي وليدل خره لا پر ښايسته وه .
ماول رزپله ته اوس هم بختور يې انجلۍ يا ښځه خو ده، د خلگو دا دوه يا دري کاله بعد يا نظر ماد کبابي وخبږي، يا گلو بايسکل ساز وخبږي .
فيسبوکي عاشقي داغسي وي.

د مجرد هيلي

پيرک وايي نن فساد راوسو.
ورته وایم ولي؟
واي يو توري سترگي مي وليدي، د زرنج په بادۍ کي يو دانه ناسته وه، لاس يې راته وښوروی، ما هم موټرسايکل پسي چابک کړی د سترگو اشارې مو سره کولي، ښه در ډيره پسي ولاړم يو وخت چې زرنج يو کور ته ودریدی زه هم ورته ودریدم چې ورته ومي کتل هغه د چارگل اکا زوی شیرعلي وو تور دوسمال يې پر سر اچولی وو .
راته ويل يې ول راځه غرمه به زمور سره تپره کړي، ماول ورک سه رزپله، نژدي وه چې په موټرسايکل مي ځان غورځولی واي .
ددې دوري ستايلونه دي.

خراب ستايلونه

د پيرک مخ پرسيدلي دي.

ورته وام ولي هلکه دا څه پيښه ده؟

يو څه ناکوجاتي يې وويلي بيا يې کيسه راته شروع کړه:

واي پرون د جمعي لمانځه ته روان يم تلوار مي دی په دغه حال کي د يو زناني سره وموښتم ما چي يې غټ ورينستان وليدل فکر مي کوي چي زنانه ده، ما ويل بخينه کوه خورجاني، چي مخ يې راوړوی يو بريټور ځوان دی غټ ورينستان يې دي.

ويل يې احمقه رزيله زه تاته خور بنکارم .

نوره کيسه يې نه راته کول، خداي خبر څه سوکان يې وهلي وو، لکچي پر وسله وال کس پيښ سوي وو.

بي معنا خبري

شيرين اکا راسره ناست دی، يو هلک تيريزي راته واي دا هلک مي سخت خوبښيري . انتيکه اننگي يې دی سخته لبان يې دي. سترگي يې وژل کوي، چي در سره سپور وي د ارغنداب يا هم پنجوايي په باغو کي گرځي.

لس دقيقې بعد يې کشر زوی د بل صوفي سره پر موټرسايکل سپور دی ورته وام شيرين اکا دا څه وينم، واي دغه رزيل صوفي که مي ونيوي په اور يې سوځم .

ماويل گوره شيرين اکا لس دقيقې مخکي دي د بل پر هغي خوند اخيستی اوس دي خپل عزت برباد سو، ويل يې زه مازي احمق يم.

خبره مي دا کوله خواهشات هغه وخت کنټروليزي کله چي مو بدکاري ته هوا وسوه د خپلي لور، خور يا هم زوی او ورور عزت په فکر کي راولي.

ناصالح اولاد

د پيرک دوی کوټي ته ور غلم، پيرک ته وام ټليفون دي ولي بند دي؟

واي ټليفون مي خراب دی.

واي شی چي زور سو يا يې کچره دانی ته غورځوه، يا يې در پينه لاندي کوه.

دا بغل ته يې پلار ناست وو د چمپل وار يې پر وکړی، ول ولاړ سه د احمق زو داغه عزت دي راکړی.

يا مي در پينه لاندي کوي، يا مي کچره دانی ته غورځوي.

د پيسو غلامان

پيرک واي بېخي دوه مذهبې خلگ سته زموږ په ټولنه کې.

ورته وام لکه څنگه؟

واي کله چې يو غريب د انجونو شوقي وي، دوي ټول په مردگو ورته وايي. او کله چې يو پيسه داره د انجونو شوقي وي، دوي سره وايي واي دا حاجي صاحب عجبې بڼه سړی دی، بس يو لږ د انجونو شوقي دي، هغه يې مور څه کوو.

خان ته غټ ويل

پيرک واي زما لپاره ترټولو مايوسه کوونکي ورځ هغه وه، کله چې دوولس کلن وم، ما د ماسلم اکا لور ته د ميني په سترگه کتل، هغې راته ويل زوی جانې دغه لس روپۍ واخله د پنځو روپو ژاولي راوره پنځه ته واخله.

د چرسيانو فکر

پاره دا چرسيان هم انتيکي کوي، په کلي کې خري اوبه راغلي دي، ددا مانده پر غاړه ناست يم، مامد کريم راغلی راته واي خور بيه دلته په دا کثافاتو کې گرځي درځه چې زه دي جنت ته بوزم .

ورته وام درځه، روان سو د مامد کريم دوی کوټي ته ولاړو چمن يې شين کړی دی، د چمن پر غاړه گلان دي هلته کښينستو.

مامد کريم چای راوړې سگر بټيان يې ووهل، چای مو وخورلې، زه ورته وام زه ځم کار لرم، واي ولاکه گام لا واخلي اوس بورا راځي هغه درباندي وينم .

زه هم حيران سوم فکر مي کوی چې دا بورا به پيری وي، نجلۍ به وي بل کوم غټ حيوان به وي؟ دري ساعته مي په انتظار تير کړه ماته واي اوس يې وخت دی په زوره ږغ مه لره.

يو ساعت مي نوره هم خاموشي اختيار کړه که گورم يو ژر مچ راغلی بوزهاري يې دي، پر گلانو کښبنستی ماته واي سبحان الله بورا لس دقيقې مخکې راغله بخت دي کار کوی.

پر سترگو مي ورته توره شپه سوه ماول رزيله ددغه يوه مچ لپاره دي څلور ساعته کښينولي وم.

لږم نه چغال

پېرک واي يو نفر په کوڅه کي کش وش روان دي، زه ورته وام هلکه څوک يې؟

واي مور اوس نوي رابار سوي يو،

ورته وام نوم دي چيش دی.

واي نوم مي لږم خنجري دي.

برچه يې په گنډه وهلي ده واي دغه مي انتخابي نښان دي .

تازه د پلچرخي د زندان څخه رايله سوی يم، دري مري مي کړي وه .

په دغه حال کي د واده تکان وسوه.

ما وځغستل خنجري زما در مخه وځغستل، د شيرمامد کاکو په کور ننوتی، د ها خوا يې د کوره په لغتو وو سوکانو راوايستی، شيرمامد ورته واي څوک يې د احمق زو چې په کور راننوتې، دی ورته واي لږم خنجري يم دلته تکان وسوه.

هغه ول د احمق زو دا خو لا خنجري هم يې چې داسي بي ننگه يې .

شيرمامد کاکو ول پيرکه ته دا خنجري وگوره څومره زړه ور دي بدماشي دده څخه زده کړه.

زور گنهگار

تازه گل اکا ته وام تاته چيش سکون درکوي، فکر مي کوی چې دی به ووايي چې د جماعت لمونځ د مولوي ياسين يا ابوالفيض نصيحتونه،

يا هم د مور او پلار غير او يا هم د هغو خدمت.

دی احمق راته واي شني چای او صندل، د کوتي پای د زرسانگي او گلنار بيگمي غزلي او د يار محمد اکا د زوی پر ځنگون باندي سر.

ځيني زاړه سوه سړي نه سوه.

چي دغه زاړه گنهگاره ورک نه سي ټولنه مو نه اصلاح کيږي .

د وطن نه، د سپيو عاشقان

جلال اکا ته وام هغه کم غم وو ستا په ژوند کي، چې ته يې ډير مايوسه کړي؟

فکر مي کوی چې دی به راته ووايي چې د مور او پلار غم يا هم د هيواد غم.

دی رزيل راته وايي ترټولو ډېر غمجن حالت او غمجنه ورځ مي هغه وه، کله چې هغه زما قمر غاری سپی مړ سو، د هغي ورځي څخه مي بيا ولاکه په سگواني کي جگ کتلی دی، نه مي ولاکه ميدان کتلی دی، زه يې د عمر لپاره مات کړم .

ځينو ته بيا سپی تر مور پلار او وطن هم ورتېر وي.

په بد کار فخر کول

زه ، پيرک او کبير پرون يو حاي ميلمانه وو، کور والا راته واي دباندې يخ دي دننه بيده سئ، مور ويل سمده، چي کوټي ته ولاړو پريوتو گروپ مړ سو په دغه وخت کي د يوه څخه باد پري سو، ما ږغ کړه ماول دا کم سست واچوی؟

پيرک ږغ کړه وايي ما واچوی دغه ځيگر ، ځان يې وټکوی .

په دغه حال کي د کور خاوند څيراغ ولغوی واي کم ځيگر، پيرک سر په توس کي پټ کړی درسهاره يې سر نه دی لڅ کړی سهار د اذانو سره وتلی وو.

پيرک فکر کوی چي يوازي مور ملگري يو بل څوک نسته هغه کور والا هم دلې پروت وو.

د مور لپاره سم زوی هم مريض وي

د پيرک دوی کره ور غلم دروازه مي وروټکول، مور يې راوونل ورته وام موري پيرک چيري دی؟ واي هغه سخت مريض دی، دوي ډوډی څلور ايشيدلي هگي او يو څه ميوه يې وخورل بيده سو .

ورته وام موري خوراک يې ندی کړی، واي هو داسي مي خوا په بده ده مړ نه سي .

ماول دا خبيث خو لا مريض دی، کني انسانان يې خورل.

د زور مسلمانان

د يو نفر سره مي د پيسو حساب وو، ورته وام حاجي صاحب هغه زما پيسي راکړه، واي نه يې درکوم لاس دي خلاص توره دي تيره.

وام مه کوه حاجي صاحب بيا به ارمان وکړي.

پوښتنه يې وکړه هلکه ته څوک يې؟

ماويل د قومندان خوري يې م کرار يې وخنډل په جيب يې لاس چخ کړ پيسي يې راکړي .

ويل يې ز مور ماما يې کني ژر مي نه درکولي.

چي پيسي چي مي حصول کړي ومي ويل حاجي صاحب تاسي د خدای څخه نه بيريری د زورور او يا هم واکدار څخه بيريری، زه د قومندان هيڅ نه يم يو غريب سري يم.

بد بد يې راته وکتل ول ورک سه رزيله.

د بل شرمول

د جلال اکا کره میلمانه یو، د جلال اکا زوم هم راغلی دي په میلستیا، جلال اکا غواري چي پر خپل زوم گپه وکړي کم يي راولي، خپلو لمسیانو ته وايي په تاسو کي کم یو د حمار زوی دي.؟
د جلال اکا کوچنی زوی راوغورخیدی واي زه د حمار زوی یم .
مور گردو سره وخنډل جلال په شرمو وشرمیدي .
همیشه د بل د بیعزتي هڅه مه کوئ کني خپله به بیعزته سی.

د ټولني خرافات

يو ملگري ته وام په دې نړۍ کي ستا د خوښي ځاي کوم یو دي.؟
فکر مي وکړي چي دی به راته ووايي چي جماعت يا د مور غير.
دئ احمق راته واي تشناب دي .
فیسبوکي عاشق دي.

بهرني لفظونه کارول

جلال اکا ته وام دا شاه ولي کاکو سخت ده حمار عادتونه لري.
جلال اکا راته واي زما پلار دي خداي د ټول مسلمه امت سره وبخښي زما د پلار هم زیات عادتونه د شاه ولي کاکو وه، زه چې شاه ولي کاکو ووينم د خپل پلار مينه مي په ماته سي.
دی رزیل چي وای دا حمار یو بنه سړي ته وايي.

د بل په غم خوشحالي

د یو نفر مور مړه وه ټلیفون يي راوکړي ويل يي نن يي ختم دي خاماڅا راسئ، ما ويل سمده .
زه وو پیرک ورغلو دعاوي ، او ختمونه وسوه کله چي د ډوډۍ وخت سو، سترخوان هوار سو، پیرک ماته مخ راواړوی وايي سخته روبه ډوډۍ ده، خداي دي يي پلار هم مړ کړي چي بیا يي وو هو.
زه پیرک ته سترگي وهم چې ږغ مه لره دا بغل ته ناست کس يي زوی دي، پیرک بیا ووايي.
اخر يي د زوی حوصله ختمه سوه وای ولي داسي کوي د یوه نس ډوډۍ لپاره مي پلار را وژني ډوډۍ به مفته درباندي وخورم بنیراوي مه کوه.
دغه پیرک د احمق زوی زه په شرمو وشرمولم .
ځيني د خیرات لپاره خلکو ته د مرگ دعاوي کوي.

بېخايه شک

مداشم تليفون کوي، پيرک بغل ته نژدي ورغلی غور يې ورته ونيوئ، وايي اخ سخته نازک اواز يې دي، ځنگه اندامونه به يې وي، ناخوانه بڼه بڼه شيان يوازي استعمالوي مور ته ست لا نه کوي، دغه يې انډيوالي د بازار رندۍ ده، دی يې مور ته نمبر نه راکوي .

مداشم چې تليفون خلاص کړي مخ يې بد ونيوی خواشینی کښیستی.

پيرک ورته واي زويه د يوه نمبر مي درته وويل خوابدی سوي، پير ناخوانه يې.

مداشم ورته واي واخله دغه نمبر پيرک وخنډل ژر ژر يې نمبر په تليفون کي ووهی .مداشم ورته وويل دغه نمبر زما د ماینې دي که تليفون ورکوي که يې نه ورکوي نور ستا کار دي!

مداشم وويل که يو چا د خپل فامیل د يوه غړي سره تليفون کوی، تاسي فکر کوی چې مردگو دی يا هم د رندۍ سره تليفون کوي.

خاموشي اختيار سوه پيرک وويل در ما فسد او کمزوري انسان نسته.

بد هر ځای بد وي

زه وو پيرک روان وو، په بازار کي د يو لغړزني او صوفي سره جنگ وو، چې ور وگرځېدو پيرک هغه لغړزنی د شا د خوا ټينگ په غير کي ونيوی، ورته وايي ته خو سم ابداره ځوان يې د ناکي احمق سره دي جنگ دی، صوفي پيرک ته ول رزيله ده ته څه نه وایم تا ولاکه پريردم.

کهااله خلگی

زه چې به د شپې بيدېدم د اوبو غټ گيلاس به مي ډک سر ته کښنودی، يو څه نامرده يم د شپې مي د لاسه نه کپري چې د خوبه راکښېم گيلاس ډک کړم، پرون چې پريوتم گيلاس مي ډک کړی وو، د شپې داسي ټينگ تری سوم، که فکر مو وي چې سړی د خوبه راکښيني اوبه خورا بڼه خوند کوي

چې راکښېستم اوبه مي داغسي پر سر پورته کړي، کله چې گيلاس وچ سو شونډانو ته مي يو شی راورسیدی، چې څيراغ مي پر ولگوی مورک ورلویدلی دی، دلي کي مر دی بڼه خيشت يې هم خورلی دی، گرده ورځ مي خوا راگرځيدل.

ناخبره او مغروره خلگ

کت فرانسوی یې په پښو وو، گز او بر روان وو، ریکارټ صدری یې اغوښتي وه، په غلطي کي ورڅخه وموښتم ما ویل بڅښه کوه وروره.

بد بد یې وکتلووايي ته ما پیژني؟

سخت درد راغلی، ما ویل هو د سوست عبدل زوی یې، پلار دي په هلکوانو پسي داسي گرځیدی لکه په دوښمن پسي.

خلگو پر وځنډل.

نو ماوول احمقه تا دغه خبري ته مجبوره کړم.

مختلفي ژبي

د دوو وردگو سره جنجال وو، یوه ورته ویل د گوز خانه تا ورخرايه کړه، بل ورته ویل د گوز خانه تا ورخرايه کړه، پیرک ویل دا څه بي عقلان خلگ دي پر گوز یې سره جنجال دي شرمیري هم نه، ماوول رزیله دوی گاز ته گوز وایي.

بیغیرته شوقیان

د جلال اکا سره ناست وم کوچنی لمسی یې راغلی ورته ویل یې نیکه جانه انا وایي دوه سوه افغانی راکړه زه چپلکي په رانیسم، په کوچني پسي یې ډبره وغورځول ویي ویل څي د خره زامنو په هغه ډیرو فرمایشو روپی لا نه لرم.

شل دقیقې بعد یې زوی ته دري سوه افغانی ورکړي ول ورسه سپي ته غوښي په راوړه، ماته یې مخ راوړوی ویل یې را روانه جمعه سگواني ده چي ومي نه شرموي.

ماوول احمقه کور والا دي شرموي سپی نه.

د جنت شوقیان

تل به یې ویل د شهادت د مرگ ډیر ارمان لرم، هغه شعر به یې هم زیات اوریدی .

د شهادت خوري مرمی په انتظار یمه ستا.

کډه به وړم له زندگی په انتظار یمه ستا.

کله چي د واده ټکان وسوه په تشناب کي پټ سو.

بي تربیي ماشومان

بېخي ډير مي وخنډل، زه وو پيرک په کوڅه کي روان يو، يو څو کوچنيان په يو ليووني پسي ځغلي او ډيري پسي غورځوي، پيرک کوچنيانو ته وخنمېدی ورته واي که ستاسي پلار پر دغسي حالت وي يو څوک يې په ډيرو ولي ستاسي غبرگون به څه وي؟

په دا کوچنيانو کي يو خورا رزيل وو، ورته واي نو دی ستا پلار دی چې داسي خوا په بدوي. گردو کوچنيانو زما په شمول پر پيرک وخنډل، پيرک ته درد ورغلی په کوچنيانو پسي يې ډيري وغورځولي، ول تاسي ټول د احمق زامن ياست.

فيسبوکي اتلان

پر ځای ټاکنه، د وياړ ځای دي ماما يا کاکا يا اکا مي په پلاني ځای کي په دنده وگمارل سو، حقيقت هم د ماما په پوه او وړتيا کي شک نسته.

ماما به يې نو دردا څټه خر وي، يا به واسطي او يا به هم پيسو دغه ځای ته راوستلی وي.

ناکاره مشران

د جلال اکا کوټي ته ورغلم، يو بل سپين ږيري هم ورسره ناست دی.

در سلام عليکم وروسته يې چاي راواچولي، دوی خپله کيسه بيرته شروع کړه.

هغه بل سپين ږيري جلال اکا ته واي بېخي پر ليووني ځواني وو، سخت مي ارمان دی ولا دا ټوله ميدان به په بنايسته وو.

زه سخت وارخطا سوم، وام خدای دي يې وبخښي خدای دي جنت الفردوس ورنصيب کړي، دا څوک وو چې ټول ميدان به بنايسته وو غيرباز وو که اتن باز وو؟

سپين ږيري خبيث واي زما سپی وو پرون مړ سو.

پر جلال اکا مي مخ راوړوی ماوول زه داغسي رزيل يم چې تاسي رزيلانو ته راځم، په ما مو سپي ته دونده دوغوي وکړي.

بي علمي او بيسوادي

پيرک راته واي چيري تللي وي؟
ورته وام تللي وم بيت الخلا ته.
واي رب دي د هر مسلمان نصيب وکړي بيت الخلا ته.
بيت الخلا په عربي کي تشناب ته وايي.
دی چې واي بيت الخلا يو مقدس حای ته وايي.

وينه راگره

پيرک واي د شپي بيده يم ناري دي، يو واي وينه راگره بل واي بام ته راوخيزه.
د زره مي درب چې خدايه کور ته غله راوبنتی دي څه مشکيل دي.
خو خیر په بد حالت کي ور ووتم په کوته کي ناري دي چې ور غلم ورونه مي په کوته کي پاچي گيم کوي.
ماول ورک سئ د احمق زامنو پر ما مو يو مرگ تير کړي.

د هلکانو مريدان

پيرک وايي سره غرمه ده هوا گرمه ده، د والسوالی څخه ليري تللي يم، يو ساعت ودرېدم هيڅوک مو تر نه راته دروي، آخر مي دوسمال پر سر وپيچي ځان مي د کشر هلک رکم جوړ کړی، که گورم يو فيلدر مو تر راغلی چې دا لاس مي ورکړی داسي بريك يي پر ووهی هسي يي نه کړی چپه.
خو خیر وروختم هنداره يي زما خواته سمه کړه، پر لاري يي انرجي هم راته راواخيستل، کله چې مي ورته وويل چې زما حای راورسیدی ما دلته کبنته کړه.
ويل يي گام لا ولاکه واخلي نن زما مېلمه يي.
ما مخ وربنکاره کړی، ويل يي رزيله ژر کبنته سه وخت دي راضايع کړی.

د خان صفت

د جمعي په ورځ مو ډوډۍ کړې وه، ياران وايي آشيږي به څوک وکړي ما ويل تر ما بل ښه آشيږ
نسته.

کله چې مي ډېگ شروع کړئ، د مالگي پر ځای مي پوږي صابون وراچولي دي، ديگ ځک راپورته
کړ، چې فکر مي ووهی ماول کار خرابيږي، دوی ته ماول يارانو ماته کار راپېښ سو زه ولاړم.

دا بله ورځ چې مي وليدل خوابدي وه يو وو نيم.

کورنی نزاکت

پيرک واي د پلار ورځ مي په دا خاطر نه ولمانځل!

ځکه چې په دا ورځ زه پلار بندي کړي وم.

بي نزاکته خلک

پيرک زهیر ناست دی! راته وايي دا څو ورځي کيږي سم کارونه مو چپه روان دي!

ورته وایم صبر وکړه د پيسو تاوان مشکيل نه لري چې ورور دي د ټکر څخه روغ ووتی.

واي يا هغه نه بنیيم ، ورته وام خیر پروا نه لري د پلار مریضي به دي هم خدای ښه کړي صحت به
پیدا کړي ..

واي يا وروره هغه هم نه بنیيم .

وام ښه ته څوک بنیي؟

واي کشر وراره ته مي مسج وکړئ، څو ښکښله مي ورته وکړه چې ومي کتل د هغي خوا مسج
راغلي ول د سپي زو چې په ژوند په مخه رانسي چې ومي کتل د وراره پر ځای مي د خان گل اکا
مشري ميرمني ته مسج کړي وو.

اوس نو دغه ته ولاړ يم چې ځان وژنه وکړم.

د احمق پلار مریض دي هغه مشکيل نه بولي د ورور لاس يي مات دي هغه مشکيل نه بولي .

څو چمپله مي وويشتي ولاړیږه ما ويل د نا اهله زو.

حمله يي عاشقان

هلک: جان زه مړ کيرم!

نجلی: هيله کوم مه مړ کیره،

يو دانه کار د راواستوه.

بيا مړ سه!

د کور نامي

پيرک واي په هغه ورځ ځان بيخي احمق راته معلوميري!

کله چې د کور په سودا کي يوه روپي هم راپاته نه سي.

او ملگري راته ووايي چې ظالمه مزي تا وکړي.

اوسني حالت

پيرک واي هغه وخت ډير مايوسه سوم.

کله چې مي پلار د جيبه د پيسو بسته راوکښه زما تمه وه چې ښه ډيره خرچه به درکړي. برياني مي په سوچ کي راوستل پر شونډانو مي ژبه تيره کړه ..

خو پلار مي پيسي حساب کړي جيب ته يې ورواچولي .

ول دده څه وو څه بيخي گراني سوه.

ماته يې مخ رااوړوئ ويل ډير احتياط به کوئ حالت خراب دي چې په اوبو شپه تيريري، تيروي يې خو پيسي مه مصرفوئ!

خراب فکرونه

د جمهوريت په شپو کي يو گل خان راوبنتی وو افغانستان ته، عسکر ورته ويل راشوه سه تلاشي راکړه.

گل خان ورته ول بيخاره تلاشي راکي وکه!

زه هم ولاکه داسي خاص مسلمان يم.

ده کوسچيزن دا فکر کوي چې دوي کافران دي.

ناليدلي عاشق

د فيسبوك عاشقى داسي ده لکه لاټرى.
ته به شاپيري غواړي هغه منگل درته راووزي.

احمق کوربه

يو ميلمه راغلی وو،
د بېچاره څخه باد پري سو ، پيرک پر را برغ کره ويل نوشيجان بيخي ډير مو وخنډل .
ما ويل احمقه خو ته وا روش يې وخورئ.

روژې ته چم

د پيرک نيکه په روژه کې ډير تږي وو.
لمسيانو ته يې ويل چې تاسي ماته په زوره په خوله کې اوبه را واچوئ زه به يې چينم. لمسيانو يې
همداسي وکره.
نيکه يې ناري وهلي چې خدايه ته خو مي ويني د ظالم سره هيڅ نه کيږي .

بي نزاکته اولاد

پلار: زويه ته خو به نه تږي کيږي په روژه کې؟
زه خو نن سخت تږي وم.
زوی: يا بابا دا دلگي په ما کې نسته .

د جنګونو شوقيان

جلال اکا وايي: زه وو زوي مي نن په بازار کې روان وو.
د يو چا سره مو جنجال سو لنډه يې دغه چې جنګ مو سو.
اخ وو ډب شروع سو ، رش جوړ سو.
تر ډيرو سوکانو او لغتو وروسته چې مي وکتل کس تښتيدلي دي ، زوی ته مي سوکان وو لغتي کش
کړي دي د پزي څخه يې ويني بهيري .

زمور رهبران

واي زمور او ستاسي د وطن يو مشر د بل چاسره تليفون كوي!

داسي يې نه سوه ورته ويلای چي دادي

د دارالمعلمين مخ ته ولاړ يم،

ويل يې دادي د رب العلمين وه مخ ته ولاړ يم.

د پلار بي عزتي

جلال اكا واي ددي دوري په زامنو كي ډير ارموني هم خيژي.

ورته وام تر څه پوري دي وويل؟

وايي ماخستن په تشناب كي ناست يم زامن مي يو هغه بل ته واي ورسه دروازه وتړه.

دا يوه پر را رغ كړه وايي چي هر يو دروازه تړي څه وو څه يې خو خير زه راووتم ورغلم دروازه مي وتړل.

چي سترخوان هوار سو دوي به يوه بل ته سترگه ووهل وبه يې خندل ويل هغه خبره ده.

واي اوس ته ووايه ارموني دي كه نه دي؟

ما ويل ارموني لا پر بنه دي.

په ځان كي خاريان

پرون د جماعت څخه راووتم

اخترگل اكا او يو څو نور ځوانان سره ناست دي.

زه چي ورته راغلم وايم سخته دوري شروع دي لنده مځكه دوري كوي.

اخترگل اكا وخبميدی وايي د دورن او درواغجن څه وو څه.

زه ورته وام دوري خونو دي، د مني موسم داغسي دي .يو گوري باران وي بل گوري دوري وي..

اخترگل اكا غلي او مايوسه كنبښتي مځكه يې گړول .

اخترگل اكا چي ولاړي هلکوانو په خندا شروع وكړه..

ورته وايم څه كيسه وه واي داسي خره درواغ يې شروع كړي وه.

ما ويل زما ولاكه دا خبيث ته فكر لا وو .

درواغجن خلگ خپله په ځان كي شكمن وي.

تشناب او تليفون

پيرک وايي: مينه کي ډير جنجالونه سته، په تشناب ننوتم.
د جانو سره مي میده میده وایسونه شروع کړه.
لس دقيقې بعد دروازه يو سپين ږيري راوتکول
ويل د احمق زو.
دا تشناب دی د چای جواب خای دی د مردگوی د فتر نه دی.
راوزي که دروازه در ماته کړم!
په پرتاگه کي راڅخه کيږي دا نیم ساعت کيږي درته ولاړ يم ته د خره زوی سر نه خلاصوي.

زموږ رواجونه

پيرک وايي مور دلته لا بدبخته يو،
په پنجابيانو يا هزاره گانو کي چي د يوه څخه باد پري سي ، دا نور يي تشويق کړي.
ماشالا، نوشيجاني تو .
او په پښتنو کي که يو بېچاره په ختا کي واچوئ.
دا نور يي ډرامه کړي
د هغه کس لمسي ته لا پيغور ورکوي.
د پيرک څخه په بانډار کي ولويدئ.

ساده خلک

يو وطندار کور ته د گريسو دبلئ وړی وو.
مور يي هگي کي ماتي کړي وي.
ويل زوي دي مړ نه سه څنگه بڼه د غوا غوري دي.

زموږ ځيني لهجې

د پيرک نيکه مريض وو.

ورونو يې دا يوه ورور ته وويل چې ته ورسه ډاکټر راوله.

دئ چې ډاکټر ته ورغلي هغه ورته ويل څه مشکل دی؟

ددې پر ځای چې ويلي يې واي نيکه جان لږ مريض دی.

ويل نور خیر وو خيريت دی نيکه لږ سره گوزک دي.

زموږ روان حالت

پر يو ديوال يې ليکلي وه:

سالم عقل په سالم بدن کي دی.

ددې ليکني څخه شل متره ليري، د کوکنارو کبنت وو.

د بنځو نومان

دا بنځي هم بېخي پسخندياني دي.

چې په کور کي ناشولته وو بدرنگه وي

دوی د بنايسته آغا نوم پر ايښي وي.

ددې دوري مينان

دوکانداره يو بېغمه زړه په څو دی؟

وزه د نا اهله زو.

دلته زروونه نه لري او دلبند خرڅېري.

بي نزاکته دوکاندار

عجبه خره انسانان دي.

يو د توکرانو دوکان ته ورغلم

بنه به يې لاس د ځيگر څخه کبنته په دغه ځای

ووهی ويل حجائی تر دغه ارزانه شی ولاکه په گرده بنار کي پيدا کړي.

اوسني او پخواني دوولس کلن

د اوس وخت دوولس کلن غواړي چي انجلي لاس ته راوړي.

زموږ د وخت د دوولس کلنو لپاره دغه ډيره غټه خبره وه ، چي کله به ميلمه ولاړ سو.

موږ به پر چاکليټو موقع ووهل.

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**